אש קודש — פקודי (שקלים)

וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשד צוה ד' כן עשו ויברך אותם משה, ופרש"י שברכם י"ר שתשרה שכינה במעשה ידיכם, ונבין נא למה כפל כן עשו, כי כבר כתיב והנה עשו אותה וכו'.

אבל רש"י בריש הסדרה מביא את הגמרא (ברכות דף נ"ה) שמש"ר אמר לו לעשות תחילה כלים, ואמר לו בצלאל מנהג העולם וכו', ואמר מש"ר בצל אל היית, וכו', וצ"ל א"כ היה מש"ר צריך לדעת יותר, כיון שעד כמה שהי' בצלאל בצל אל לא הי' כ"כ קרוב לד' כמש"ר.

ואפשר כי איתא בגמרא (יבמות דף מ"ט) [שמנשה] שאל את ישעי' הנביא משה רבך אמר כי לא יראני האדם, ואתה אמרת וארא את ד', ואומרת הגמרא שמשה ראה באספקלריא המאירה וישעי' באספקלריא שאינה מאירה, היינו כעין השמש בחילוף אלפי אלפים הבדלות שע"י זכוכית טהורה א"א להסתכל בה, רק ע"י זכוכית מושחרת בעשן, כן באספקלריא המאירה כי לא יראני האדם, ובאספקלריא שאינה מאירה אמר ישעי' וארא וכו'.

ולא בהתגלות נביאית בלבד רק גם בהתגלות שע"י העבודה הגם שיש כוונות ויחודים בכל מצוה, מ"מ הכל טוב הוא רק כשקיים המצוה בהמעשה, ואם יכוון כוונות התפילין וח"ו לא יניחם בפועל לא עשה ולא כלום, כי למעלה הכל בטל לגבי' ית', המלאכים בטלים ואין שייך אצלם בחירה, וגם העולמות ומדותיהם בטלים עד שא"א שתהא בהם התגלות פרטית כ"כ כמו בעולם העשי' שההסתר בו יותר, לכן כיון שעשיית המשכן בפועל, בצלאל עשה, כי מש"ר רק צרה, וישראל נתנו הנדבות כדי שיוכל בצלאל ואנשיו לעשותו בפועל, לכן נתגלה לו יותר פרטיים מן המשכן, ואמר לו מש"ר בצל אל היית, דוקא מפני שבצלאל היינו בההסתר והעשי' והוא בבחי' זו וארא, מפני שהוא באספקלריא שאינה מאירה כנ"ל.

ואפשר זהו גם רמז המד"ת בפ' תשא שאמר מש"ר להקב"ה משאני מת אין אני נזכר, ואמר לו הקב"ה חייך כשם שאתה עומד עכשיו ונותן להם פרשת שקלים וכו' כך בכל שנה ושנה שקוראין אותה לפני כאילו אתה עומד שם באותה שעה וזוקף את ראשן וכו' שא את ראש לא נאמר אלא כי תשא עכ"ל הק', שעפ"פ מהו שאמר מש"ר משאני מת אין אני נזכר והלא בכל התורה זוכרים אותו, וידבר, ויאמר ד' אל משה.

אבל הא שאיתא בזוה"ק זכאה מאן דמתקן לה דירה נאה בלבי' זכו' וכמשה"פ פ' תרומה ושכנתי בתוכם, ודרשו חז"ל בתוכו לא נאמר וכו' שהקב"ה שוכן בתוך כאו"א (מישראל), לא צורך איש הישראלי לבד הוא, רק גם צורך השכינה, חוץ (מזה) מפני אהבתו הרבה לישראל, רק גם כיון שרצונו ית' להתגלות ועיקר ההתגלות הוא בעשי' כנ"ל כי למעלה הכל בטל בתכלית הביטול. ור'

יוסי כשנכנס לחורבה אמר לו אלי' שכשישראל נכנסין לבתי כנסיות וכו' אומר הקב"ה אשרי למלך וכו' היינו שגם למלך אשרי, ור"י שמע ב"ק אוי שהחרבתי את ביתי, אוי.

והלא גם הענין שהנשמות דוקא אחרי שהיו בעוה"ז, עולים אל מדרגה יותר בג"ע מאשר מקודם טרם שהיו בעוה"ז, מפני שעיקר התגלות הפרטית דקדושה הוא ע"י עוה"ז וקיום המצוות בעשי', לכן חוץ מן אמירת קדיש ולימוד המשניות אחרי הנפטרים, טובה היא להנשמות גם כשזוכרים אותן בעת עשית המצוה ותלמוד תורה, לא זכירה בלבד רק כשנתקשר אתן לעשות המצוה, ללמוד תורה יחד, ואז הן מתלבשות בגוף ובעשי' לתורה ולמצוה שהיא התגלות קדושה יתירה, אם הוא ית' ככיכול רוצה לשכון בתוך כל אחד מישראל ק"ו הוא איך טובה היא להנשמות לאחר פטירתן שהארה מהן ישכנו כישראל ועמהם יעשו תורה ומצוות.

וזה הרמז שאמר מש"ר משאני מת אין אני נזכר, שבתורה נזכר רק משהי' חי שאז אמר ד' אליו והוא לישראל, אבל משאני מת שגם עתה יזכרני, זכירה כנ"ל שימצא באיש הישראלי וגם עתה יעשה עמהם מצוות, וא"ל הקב"ה כשם שאתה עומד וכו' כך בכל שנה וכו', שא לא נאמר אלא תשא, שקריאת שקלים עשית מש"ר היא, שבכל שנה הוא עושה המצוה וזוקף את ראשן וממילא כשכבר נמצא בנו אז כל התודה ומצוות שאנו עושים בכל השנה, עם מש"ר אשר אתפשטותי' בנה עושים.